

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

(Ανέκδοτες)

ΤΟ ΣΥΝΑΠΛΑΝΤΗΜΑ

(Σε κάποιο νησί)

I

Στην γειτονιά,
ό νιός τή νιά
χρωφαγαπάει.

Πόνου χαρά!
Σκωφτοθωρά,
περνά και πάει...

Μά πειό τρελλά
κι' άπατηλά
για την τιμή της.
Ένας ψαρράς
παλληκαράς
γελά μαζί της.

II

Κι' άγριοι θνημοί
χτυπούν μ' όρημ
τόν άλλον πλάι.
Και στην χαρά,
πού πλημμυρά
τό πανηγύρι,
Στά πεταχτά
του άνοπητά
τ' άδειο ποτήρι...

Ξάφνου κοντά
τόν άπαντά
στό πανηγύρι.
Τονέ κωτά,
τόν χωρετά
και πλάι του όφρι.
Και πίνει μιά!
Μ' έπιθημά
όλο και πίνει.
Και τό κρασί,
— άχ είσαι Έσθ —
φλόγας καμίνι.
Κι' ή φλόγα άραπά
τόν π' άγατά
και κώνει την κρίση.
Δέν σβής, όθιμέ,
μαύρε καιμέ,
μέ τό μεθύσι!...
Μιά του ματιά,
όάν σαϊτιά,
πετά και πάει

Κάθε γιαλί
πού πέφτει—άλλοι!—
λές κι' έν' μαχαίρι!

Κι' είνε φονιάς,
της ίδιας νιάς
τό ίδιο τό χέρι.

Ό Πόθος νά!
την προσπερνά
και τους την τάζει.

Όραία, τρανή,
μέ τό σταμνί
πού, όθιμέ, όίμα στάζει.

Στερνή σταλιά:

—Μιά πιστολιά,
κι' ό ένας πέφτει!...

III

τραγουδιστά
και γελαστά
μετρούει την ώρα...

Και της Ζωής
μονοποτής
τ' όρθό ποτήρι

Μά πέρα ή νιά
στη γειτονιά,
μπρός στον καθρέφτη,
για κάποιο αυτή
πραματευτή
πούρθε άπ' τη χώρα,
Κρυφά κρυφά
γλυκορουφά
και... πάει να γύρη!

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ή γλυκειά κοπέλα—στό κορμί
φλόγα, και χειμώνας μέσ όν
(στήθη),
είπε, σέ γλυκόλαλη στιγμή,
στό φτωχό τό νιό, όάν παραμύθι:
—Δός μου ό,τι κρατάς, να σέ χαρώ!
δός και τ' άκριβό τό δαχτυλίδι,
πού άπ' της μάννας σου έχεις τόν
(καιοό),
μέ τό διαμαντόλεχο τό φίδι.

—Πάρε ό,τι κρατώ, να σέ χαρώ!
νά! και τ' άκριβό τό δαχτυλίδι,
πού άπ' της μάννας μου έχω τόν
(καιοό),
μέ τό διαμαντόλεχο τό φίδι.
Την φιλά και φεύγει... Κ' ή γλυ-
(κειά)
ή κοπέλα παίρνει τα και πάει
γελαστή, δυφή και βιαστικιά,
στό κρασουπουλείο, πού φέγγει πλάι.

—Ποιός μπορεί να την φιλήσει; Ξάφνου, να! περνάει μπροστά της
(Στη γλυκειά μηλιά (δ φτωχός ό νιός
σαρακόβρωτα τά μηλα! με χλωμά τά κάλλη,
Κι' άπομένουμε τά χείλια δίχως Τόν έμάρανεν ή Ξήλεια! μά ή ά-
(πιά φιλά, (γάπη βιός
και τά ρόδα—σκόρπια φύλλα! κι' ή καρδιά του πού μεγάλη:
—Εμ! έγώ πού δε φοδομά! Ό καταλητής
του καιμού, Καυμέ!
Κι' άν κανείς να σέ φιλήσει δεν βρεθή, κανείς,
πού καλά για μέ β.

—Φέρε τό καλύτερο κρασί
και τά όρεχτικώτερα προ-
(σφάγια!
Βάλε και λαχτάρα περισ-
(ση)
άπό τά έρωτόθυμα τά μά-
(για β

Και τά χείλια του τά σμι-
(γει και ρουφά μαζί
την άρρώστεια την κρη-
(μένη...
Πήρε κείνη τη χαρά του
(κι' έτσι Ξαναζή,
πήρε κεινος τόν καιμό της
(και γλυκοπεθαίνει!

Παίρνει τό γλυκόβαρο σταμνί
και τό γλυκοφρότοτο πανέρι
και στην κωμοούλα άργομνή,
σ'ήνει στό παράθυρο καρτέρι.
Έρημος ό δρόμος, σκοτεινιά...
(Και μακρυνά, σ' άνέμελο κρεββάτι,
ό έρημος νιός κοιμάται με τη νιά
σουό δνειρου τ' άνέγγιχο παλάτι!...)
Ξάφνου, στό σκοτάδι, άργοπερνά
ό κωμοφώτος της ό λεβέντης,
πού για τό κορμί του Ξαγριντά
κι' είναι του κορμού της πάλι άφέντης:
—Έλα, πάμε, άγάπη μου τρελλή,
να σέ γέψω και να σέ ποτίσω,
κι' ύστερα τη φλόγα άπ' τό φιλά
μέσ στην άγκαλιά μου να σου σβήσω!
Πιέ και τη στερνή σταλαματιά!...»
Και τά χείλη στό ποτήρι σμίγει.
Μά ή θούλη του τότες ή ματιά
τό διαμάντι άπάντεχα Ξανοίγει.
— Ποιός, άγαπημένη μου, μά ποιός
σούχει δώσει αυτό τό δαχτυλίδι;»
και τό ρότμημά του είναι σωροπίος
κι' είναι κι' ή ματιά, ματιά άπό φίδι.
Ψέματα και λόγια γελαστά
δέν κρατάνε τά πικρά του χείλια:
όλα τώρα πέφτουν σωραιστά
στό σεισμό, πού σύγκλωσεν ή Ξήλεια.
Και τό γλέντι σβήνει σέ καιμό,
και σέ Ξόδι ή άγάπη πάει, έχάθη,
μέσα σέ μιάς μπόρας χωρισμό,
πού τό σκότος πήρε τα στά βάθη...
Ω! γλυκειά μαννούλα του παιδιού,
πού έδωκες τό άγνό σου δαχτυλίδι!
Την άγάπη του άπιστου κορμού
και, νεκρή, τη δάγκωσες, σά φίδι!...

ΤΟ ΦΙΛΙ

Ή γλυκειά κοπέλα, πούθε τό φτωχό τό νιό
μέ τά πλούσια κάλλη,
ένός έμπορα της στράτας, με τό πλούσιο βιό,
έστεργε την άραχλην άγκαλιά.
Πήρε κεινος τά φιλά της κι' έδωκε φιλά,
μά φιλά θανάτου...
Τό χουσόφι, πού της δίνει, βάραινε πολύ,
μά μετρούει ό χαρός άπό κάτον!
Σύπτησεν ή νιά και νοιώθει σ' άσπρα γιασεμιά
της άρρώστιας τά φαρμάκια...
Τό χουσόφι λαμπαδώνει μπρός στην Παναγιά
και κλαμένη πέρνει τά σοκάκια:
—Ποιός μπορεί να την φιλήσει; Ξάφνου, να! περνάει μπροστά της
(Στη γλυκειά μηλιά (δ φτωχός ό νιός
σαρακόβρωτα τά μηλα! με χλωμά τά κάλλη,
Κι' άπομένουμε τά χείλια δίχως Τόν έμάρανεν ή Ξήλεια! μά ή ά-
(πιά φιλά, (γάπη βιός
και τά ρόδα—σκόρπια φύλλα! κι' ή καρδιά του πού μεγάλη:
—Εμ! έγώ πού δε φοδομά! Ό καταλητής
του καιμού, Καυμέ!
Κι' άν κανείς να σέ φιλήσει δεν βρεθή, κανείς,
πού καλά για μέ β.